

Raziye Özaydın

(1932-20 Şubat 2005)

Raziye Özaydın, Afyon Bolvadinli. Bediüzzaman'ı gören hanımlardan bir tanesi. Kendisiyle 2002'de İstanbul'a oğlunu ziyarete geldiğinde tanışmış, yaptığımız sohbeti "Bolvadin hanım Nur Talebelerinden" başlığı altında Bizim Aile dergisinde yayınlamıştık. Aşağıda okuyacağınız satırlar o gün kendisiyle yaptığımız tatlı sohbetten hatıralar taşımakta...

Kalabalık bir ailenin becerikli, hamarat, her haliyle nezih bir gelini. Sekiz tanesi yaşayan, on çocuk annesi olduğu için o dönemlerde, risâleleri yazma noktasında çok faal biri olamamış, ama evine sık sık dersler almış, Bolvadin ve havalisinde hanımlara Risâle dersleri yapan ve çok faal bir talebe olan Şahide Yüksel'le can dostu olmuş, Asiye Mülazımoğlu'yla devamlı görüşmüştü.

1940'ların Bolvadin'inde Nurcu hanımların sohbetleri, birbirleriyle olan münasebetleri, hizmetteki gayret ve şevklerine bir misal getirmesi açısından Raziye Özaydın'ın anlattıkları önemli. O zamanlar küçücük çocuk olan oğlunun da hatırlatmalarıyla, tatlı bir Afyon şivesiyle gözleri zaman zaman dalarak hasretle yad ettiği hatıralarını bizimle paylaşmıştı. Onu dinliyoruz:

Faal bir aile

Üstad Hazretlerini kalabalıklar içersinde uzaktan iki kez gördüm. Nur gibi parlıyordu.

Evimizden Nur sohbetleri eksik olmazdı. Eşim İhsan Özaydın ve ailesi koyu Nurcuymdu. Eşim, görümcem, kayınvalidem ve kaynım, altında ışık olan cam bir masa üzerinde Risâle-i Nur'u elle yazarlardı. Yazdıktan sonra sayfalar önce Emirdağ'ına tashihe gider sonra bize iade edilirdi. O kitaplar halen durur.

Beyimle kardeşi Ahmet, hizmette çok faaldiler. Beyim, Ceylan Çalışkan'ın ta ilkokuldan en samimî arkadaşıydı. Üstadın ziyaretine de sık sık giderdi. Risâle-i Nur'u okuyup yazdığı için hapse giren çok akrabamız oldu.

Bolvadin hanımları ve Şahide Anne

Şahide Yüksel ve Abdurrahman Yüksel Bolvadin'de Nur'a çok çalışırlardı. Aynı zamanda aile dostlarımızdı. Şahide, hanımlara sohbetler yapar, ders yaparken de okuduklarından çok etkilenir renkten renge girerdi. Hanım cemaat çok kalabalıktı. Sadece Bolvadin'de haftanın bir kaç günü, farklı yerlerde hanımlara dersler yapardı. Risâle-i Nur'un aşkından 37 kiloya düşmüştü.

Şahide Yüksel'i Bolvadinli hanımların bazıları "Üstad onu kıymetli talebesi yaptı, bizi yapmadı" diye kıskanırdı. Zorla değil

ya! Hatta yakın bir akrabam “Benim ihlâsımı çaldı” diye hasta bile oldu bu yüzden. Ama o bütün bunları fark eder, hiçbir şey yokmuş gibi öylelerine herkesten fazla izzet ikramda bulunurdu, şaşardım.

Büyük kızımın doğumu sırasında bir de baktım yanımda Şahide Hanım. Seher vakti, daha gün doğmamış, ezan okunuyordu. Sabah namazını bizde kıldı. Benimle ilgilendi. Kızımı hemen kucağına aldı, okudu, okudu. Beni yıkadı, abdest aldırıldı. Saçlarımı tarayıp, ördü. “Abdest almadan bebeğe süt verilmese iyi olur” dedi. Halbuki, kimsenin o saatte benim doğum yaptığımdan haberi yoktu, demek ki ona malûm olmuş.

Namazım alacalıydı, bazen çocuklardan yetiştiremediğim vakitler olurdu. O bunu fark eder, “Namazını kıl. Gir bakalım şu masanın altına ne kadar dayanacaksın? Kabirde ne yapacağız? Bak Raziye namaz, illa namaz” derdi. Konuşmaları zaten çok mânâlıydı. İki oğlu bir kızı vardı. Said, Nuri, Ülker. Çocukları ile çok ilgilenir, kıymet verirdi. Buna rağmen bir gün on bir yaşındaki oğlu ikazlarına rağmen namaz kılmıyor diye tartışmışlar, oğluna vurmuş, burnunu kanatmış.

Ne günlerdi o günler. Mercimek bükmeleleri yapardık. Şahide Hanım “Raziye, süsleme nefsimizi bu kadar, süsleme” derdi. (Yeri geldiğinden, sohbetlerde ikram olup olmadığını soruyorum. Sadece her zaman düzenli olarak çay ikramının yapıldığını, ama Şahide Hanımın ancak müsait olduğu zamanlarda çayın yanına börek çıkardığını anlatıyor. Derslerde isteyenin gönlünden ne ikram geçerse, onu çıkardığını hatırlıyor.)

Asiye Anne...

Hacı Aşıklardan Asiye Anne (Mülazımoğlu) vardı. Ailesi evliyauallahdı. Mevlânâ'nın cübbesini vermişti Üstada. (Asiye Hanımın dedelerinden Küçük Aşık asrının müceddidi Mevlânâ Halid Bağdadi'nin talebesi olmuş, uzun yıllar onun yanında kalmıştır. Mevlânâ Halid, talebesi Küçük Aşık'a ayrılırken cübbesini hediye etmişti. Asiye Anne Mevlânâ Halid Bağdadi'nin cübbesini, Bediüzzaman'a takdim etmiş, onun hakikî sahibi olarak Bediüzzaman Hazretlerini görmüştü. Asiye Mülazımoğlu'nun ismi ve hizmetleri Nur'un lâhikalarında yer yer zikredilir.) Doğuştan sürmeli gözleri ve baktığında insanı yakan keskin bakışları vardı. Kim evlenmiş, kim hastalanmış, kim ölmüş, kim doğum yapmış, herkesin problemiyle ilgilenir, elinden geldiği kadar yardımcı olmaya çalışırdı.

İkinci oğlum sabah doğdu, akşam olmadan Asiye Anne geldi. Bebeğin adını sordu. “Sen koy” dedik. Haluk ve Halidun ismini verdi. Babam da hemen ezanla onun yanındayken adını kulağına okudu. Adını koyduğu oğlumu sık sık kontrol eder, “Bu çocuğa süt içirmiyorsunuz. Oğlan çocuğuna dikkat gerekir” derdi.

Konuşurken karşısındakine hep “A yavrum” diyerek hitap eder, şifalı bitkilerden gıdalardan çok iyi anlardı. Kızlara çıktığımızda sarı çiçeklerin, yeşil otların yanına varıp “A yavrum bunda şifa var. Şunu yiyeceksin, bunun çayını içeceksin, onu kavuracaksın...” diye uzun uzun anlatırdı.

İlâhiler ilâhiler...

Raziye Özaydın, “Derslerin akabinde ilâhiler okurduk” deyip başlıyor mırıldanmaya:

Bu dünya yalan sözüme inan

Son ucu viran, a gönlüm niye gülersin?

Burda gülersin gülersin

Orda ağlarsın

Karanlık kabre nasıl girersin a gönlüm?

Eşiğine varamadım

Kusurum çok, gülemedim

Güzel yüzlü Nur Üstadım...

İşte Raziye Özaydın'ın aynasından yetmiş yıl öncesinin Bolvadin'inden, hanımların dünyasından bir kesit..

Oğlunun dilinden Raziye Özaydın

Bizim Aile dergisinin Ekim 2002 sayısında yayınladığımız bu yazıyı gazete için tekrar gözden geçirirken bazı sorular için Raziye Özaydın'a ulaşmaya çalıştım. Değerli gelinleri Şeyma Hanım telefon görüşmemizde kayınvalidesinin 20 Şubat 2005'de tam da 10 Muharrem tarihinde vefat ettiğini ifade etti. Bilâhare evlerinde yaptığımız görüşmede Bediüzzaman Hazretlerinin tabiriyle "Anneleri hep Nur Talebeleri olan Bolvadin masumlarından" oğlu Ahmet Sadık Özaydın annesini, ailesini, Şahide Yüksel'i, Asiye Mülazımoğlu'nu anlattı.

Annem aslen Giritlidir. Hacışakiroğulları ailesinden, Hacı Mahmutzadelerdendir. Vefatından önceki son sözleri şöyleydi: "Hasbünallahü venimelvekil' duasını çok yapın. Hz. Hüseyin (ra) son anında bile böyle dua etmişti."

Annem kalabalık bir aileye sahip olduğundan risâlelerin yazma işinden ziyade gelen misafirlerin hizmetini görür, evimizi hanımların sohbeti için hazırlardı. Risâlelerin elle yazılması noktasında en çok halam Samiye Helvacı, babam ve amcam Ahmet Hilmi Özaydın çalışırdı. Halam akraba hanımlarını Nur hizmeti için koordine ederdi. Özel sehpalarda kesik uçlu metal kalemlerle, kırmızı yeşil mürekkep kullanarak risâleleri yazarlar, Üstada tashih için gönderirlerdi. Üstad da arkasına yazdığı dualarla yazılanları bize iade ederdi.

Halam Risâle-i Nurlara büyük bir muhabbetle bağlıydı. Üstadı 1950'li yıllarda İstanbul'da iki kez ziyaret ettiğini defalarca anlatmıştı bize.

Babam tüccardı. Emirdağ'a satışı gittiği günlerde Üstadı kırdı tefekkür ederken defalarca gördüğünü, konuştuklarını ve onun namaza, ibadete dair nasihatlerini bize anlatırdı.

O zamanlar küçücük bir çocuktum. Şahide Yüksel ve eşi ailemizin bir ferdi gibiydi adeta. Şahide Anne annemin candan arkadaşıydı. Asiye Anneyi hiç unutmam. Afyonluydu. Bolvadin'e geldiğini duyunca haberini alır, ailecek toplanır gece sohbetlerine giderdik. Hatta bir gece Bolvadin'de Abdulkadir Geylani Hazretlerinin torunu olan zatın kabrini ziyaret etmiş, ibadet ederek sabah namazımızı kılıp dönmüştük. Sohbet boyunca beni dizine yatırır "Oğlum!" diye başımı sıvazlardı. Beli bükülmüş, kınalı saçlı, yeşil kendinden sürmeli gözlü, çok keskin, derin bakışlı bir hanımdı. Kalplere nakşolan tatlı bir dili vardı. Herkesin sıhhat ve afiyeti için uğraşırdı. Şifalı otları çok iyi bilir, doğumlarda hanımlara yardım eder, bebeklere isim verirdi. Hepsini de rahmetle hatırlıyorum...

Yeni Asya 28.02.2010